KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
12. februar 2003 *

I sag C-399/02 P(R),

Luigi Marcuccio, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Tricase (Italien), ved avvocato L. Garofalo,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 27. september 2002 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-236/02 R, Marcuccio mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 181, og II, s. 941), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

* Processprog: italiensk.

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Berardis-Kayser og E. De March, som befuldmægtigede, bistået af avvocato A. Dal Ferro, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat F.G. Jacobs,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. november 2002 har Luigi Marcuccio i medfør af artikel 225 EF og artikel 50, stk. 2, i Domstolens statut iværksat appel af kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 27. september 2002 i sagen Marcuccio mod Kommissionen (sag T-236/02 R, Sml.Pers. I-A, s. 181, og II, s. 941, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten ikke tog hans begæring om foreløbige forholdsregler til følge. Han havde heri nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse af 18. marts 2002 om overførelse af A7/A6-stillingen og dens indehaver,

appellanten, Luigi Marcuccio, fra Generaldirektoratet for Udvikling, Kommissionens delegation i Luanda (Angola), til Generaldirektoratet for Udvikling i Bruxelles (Belgien), og om, at Domstolen anordner, at Luigi Marcuccio straks genindtræder i sin tidligere stilling ved førstnævnte delegation.

2 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. december 2002 har Kommissionen indgivet et skriftligt indlæg.

3 Sagens faktiske omstændigheder er i den appellerede kendelse gengivet som følger:

»1 Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse A7, blev med virkning fra den 16. juni 2000 overført til Kommissionens delegation i Luanda (Angola).

2 Det vanskelige forhold til chefen for delegationen førte til, at sagsøgeren orienterede centraladministrationen om den konfliktfyldte situation. Han underrettede den herom første gang under en tjenesterejse til Bruxelles den 30. januar 2001, herefter ved e-mails afsendt den 23. og 24. april 2001, og endelig under nye møder i Bruxelles i juni 2001.

3 Sagsøgeren har siden den 4. januar 2002 været på sygeorlov på sin bopæl i Tricase (Italien).

4 I løbet af denne sygefraværsperiode blev sagsøgeren ved skrivelse af 22. januar 2002, underskrevet af Dr. Simonnet, rådgivende læge med ansvar for sygefravær, anmodet om at komme til en lægeundersøgelse i Bruxelles. Da sagsøgeren ikke mødte op, meddelte Kommissionens Generaldirektorat for Udvikling ham ved skrivelse af 13. februar 2002, at hans fravær blev anset for ubegrundet med virkning fra den 31. januar 2002, og han blev herefter indkaldt til en lægeundersøgelse i Bruxelles den 18. februar 2002. Ved skrivelse af 20. februar 2002 meddelte Dr. Simonnet sagsøgeren, at som følge af en ny erklæring fra hans psykiater, hvori det klart blev bekræftet, at det var fuldstændig umuligt for sagsøgeren at rejse, blev hans fravær lægeligt anerkendt med virkning fra starten af hans sygefravær. Den 20. juni 2002 blev det igen fastslået, at sagsøgeren ikke kunne arbejde, og at det på kort sigt ikke ville være muligt for ham at genoptage arbejdet.

5 Den 11. januar 2002 traf Kommissionen en afgørelse om overførelse af sagsøgeren til Bruxelles med virkning fra »begyndelsen af 2002«.

6 Denne afgørelse blev annulleret og erstattet med den anfægtede afgørelse. Det blev heri præciseret, at den havde virkning fra den 1. april 2002.«

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. august 2002 anlagde Luigi Marcuccio i henhold til artikel 91, stk. 4, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) sag med påstand om dels annullation af den anfægtede afgørelse, dels om, at Kommissionen tilpligtes at

— erstatte hans ikke-økonomiske, eksistentielle, biologiske, fysiske samt psykiske skade, med et beløb på 100 000 EUR, eller med et højere eller lavere beløb, som fastsættes ex aequo et bono

— udbetale den godtgørelse for hans tjeneste i Angola, som ikke er blevet udbetalt, siden den anfægtede afgørelse trådte i kraft, med renter fra den 1. april 2002

— betale sagens omkostninger.

5 Ved særskilt processkrift, indleveret til Rettens Justitskontor samme dag, indgav Luigi Marcuccio ligeledes en begæring om dels udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, dels om, at han straks blev genindsat i den stilling, han tidligere bestred ved Kommissionens delegation i Angola.

6 Ved den appellerede kendelse tog Rettens præsident ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, da betingelsen om uopsættelighed ikke fandtes at være opfyldt.

7 Hvad angår den første af Luigi Marcuccio påberåbte skade, som består i, at hans omdømme og faglige karriere er blevet skadet, anførte Retten, at en afgørelse om overførelse af en tjenestemand til Bruxelles, som forinden har gjort tjeneste ved en delegation i et tredjeland, ikke kan udløse en erhvervsmæssig skade, idet den ikke har karakter af en disciplinær foranstaltning. Retten fastslog derudover, at selv om det blev bevist, at en sådan skade var indtrådt, ville en annullation under hovedsagen gøre det muligt at genoprette denne skade på hensigtsmæssig vis. Desuden kunne det ikke udelukkes, sagsøgeren som følge af en sådan annullation kunne blive overført til sin tidligere stilling (præmis 35 i den appellerede kendelse).

8 Med hensyn til den anden påståede skade vedrørende hans fysiske og psykiske tilstand fandt Retten, at Luigi Marcuccio siden starten af januar 2002 lægeligt har

været ude af stand til at arbejde. Således havde hans helbredstilstand fra dette tidspunkt forhindret ham i at give møde i Bruxelles med henblik på at blive lægeundersøgt. Retten fastslog på den baggrund, at Luigi Marcuccios fysiske og psykiske tilstand ikke oprindeligt kan være forårsaget af den anfægtede afgørelse, da han allerede var i en sådan tilstand, og end mindre kunne tilstanden anses for at være en uafvendelig konsekvens af afgørelsen. Retten fandt på baggrund af sagens omstændigheder, at det var det konfliktfyldte forhold gennem flere måneder mellem Luigi Marcuccio og chefen for Kommissionens delegation i Angola, der havde udløst ændringen i hans helbredstilstand (præmis 37 i den appellerede kendelse).

9 Henset hertil fastslog Retten, at da der ikke forelå en tilstrækkelig årsagssammenhæng mellem den anfægtede afgørelse og den påståede skade, var der ikke holdepunkter for at antage, at de psykiske og fysiske skader ville kunne undgås ved, at der blev anordnet en udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen (præmis 38 i den appellerede kendelse).

10 Desuden fastslog Retten, at »det under alle omstændigheder er berettiget at betvivle sagsøgerens interesse i at opnå den begærede udsættelse af gennemførelsen, hvis virkning netop ville være, at han igen blev placeret i en faglig situation, som er identisk med den, som var årsag til forværringen af hans helbredstilstand. En udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse ville således ikke løse de konstaterede problemer« (præmis 39 i den appellerede kendelse).

11 Retten fastslog på den baggrund, at sagsøgeren ikke havde påvist, at den anfægtede afgørelse havde udløst virkninger af en sådan karakter, at dens gennemførelse skulle udsættes, indtil Retten traf afgørelse i hovedsagen (præmis 40 i den appellerede kendelse). Da uopsættelighedsbetingelsen således ikke fandtes at være opfyldt, tog Retten ikke begæringen om udsættelse af gennemførelsen til følge og behandlede ikke betingelsen om fumus boni juris. Retten udtalte også, at dette nødvendigvis indebar, at sagsøgerens begæring om straks at genindtræde i sin tidligere stilling heller ikke kunne tages til følge, eftersom denne er accessorisk til begæringen om udsættelse af gennemførelsen (præmis 41 i den appellerede kendelse).

12 Appellanten har under appelsagen nedlagt påstand om, at den appellerede kendelse ophæves, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes, og at det anordnes, at han straks genindtræder i sin tidligere stilling, subsidiært at sagen hjemvises til behandling ved Retten, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Til støtte for appellen har Luigi Marcuccio påberåbt sig otte anbringender, hvoraf visse er inddelt i flere led. Disse udgør tilsammen ifølge Luigi Marcuccio en tilsidesættelse af fællesskabsretten. Disse anbringender skal derfor undersøges hver for sig.

14 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes og om, at Luigi Marcuccio tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Med sit første anbringende, som er inddelt i seks forskellige led, har appellanten kritiseret Rettens »mangel på logik« i den appellerede kendelse. Det første led af anbringendet vedrører især kendelsens præmis 39. Ifølge Luigi Marcuccio burde Retten, hvis den havde haft en berettiget tvivl vedrørende hans interesse i at få medhold i de begærede foreløbige forholdsregler, have afvist begæringen om foreløbige forholdsregler. Med anbringendets andet led, som ligeledes vedrører præmis 39 i den appellerede kendelse, har appellanten anfægtet, at der skulle være en forbindelse mellem denne »berettigede tvivl« og uopsætteligheden, da de to begreber ifølge Luigi Marcuccio ikke logisk er indbyrdes sammenhængende.

16 I denne henseende skal det bemærkes, at præmis 39 i den appellerede kendelse indeholder betragtninger, der åbenbart er overflødige, idet Rettens konklusion nødvendigvis følger af præmis 38 i den appellerede kendelse. Det fremgår således af fast retspraksis, at anbringender i en appelsag, som er rettet mod overflødige præmisser i en appelleret dom eller kendelse, skal forkastes (jf. bl.a. dom af

22.12.1993, sag C-244/91 P, Pincherle mod Kommissionen, Sml. I, s. 6965, præmis 31, kendelse af 25.3.1996, sag C-137/95 P, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 47, samt dom af 24.10.2002, sag C-82/01 P, Aéroports de Paris mod Kommissionen, Sml. I, s. 9297, præmis 41).

17 Af samme grund skal det sjette led af det første anbringende, hvorved appellanten har gjort gældende, at præmis 32 i den appellerede kendelse er uklar og ulogisk, forkastes. Desuden skal det bemærkes, at denne præmis kun indeholder en gentagelse af formålet med en sag om foreløbige forholdsregler, underbygget med citater fra fast retspraksis. Ganske vist indeholder kendelsen en åbenbar skrivefejl på processproget (italiensk), hvilket skyldes den italienske oversættelse af præmis 62 i kendelsen af 25. marts 1999, Willeme mod Kommissionen (sag C-65/99 P(R), Sml. I, s. 1857). Det står ikke desto mindre fast, at denne fejl, som består i, at nogle ord er blevet udeladt, ikke er af en sådan karakter, at forståelsen af den appellerede kendelse derved sættes alvorligt over styr.

18 Det tredje, fjerde og femte led af det første anbringende vedrører præmis 37 og 38 i den appellerede kendelse, hvorved det ligeledes gøres gældende, at de pågældende præmisser er ulogiske. Appellanten har navnlig gjort gældende, at bemærkningen om, at en forværring af eller en fortsat varende sygdom, som er opstået tidligere, ikke i sig selv kan forvolde en alvorlig og uoprettelig skade, ikke er logisk. Den appellerede kendelse er ifølge Luigi Marcuccio også ulogisk og udtryk for forskelsbehandling derved, at den ikke tager hensyn til den lægeerklæring, der var vedlagt begæringen om foreløbige forholdsregler (herefter »lægeerklæringen«), og som ifølge appellanten måtte forudsættes at være lovlig og anses for at være gyldig. Ifølge erklæringen foreligger der nemlig ikke den mindste tvivl om, at der er årsagsforbindelse mellem den anfægtede afgørelse og forværringen af hans helbredstilstand.

19 I det omfang en sådan argumentation skal forstås som en kritik af, at Retten ikke har behandlet anbringendet om, at der eventuelt foreligger en alvorlig og uoprettelig skade, som består i, at appellantens sygdom er forværret som følge af

den anfægtede afgørelse, skal det blot bemærkes, at Retten i præmis 29 i den appellerede kendelse har vurderet rækkevidden af hans argumenter, for så vidt som de vedrører en mulig forværring af hans helbredstilstand. Retten har i præmis 38 i kendelsen foretaget en vurdering af den forudseelige betydning af den begærede udsættelse af gennemførelsen for »sagsøgerens psykologiske og fysiske problemer«. Retten udelukkede derved ikke — i modsætning til det af Luigi Marcuccio anførte — at der eventuelt kan foreligge en skade i form af en forværring af hans helbredstilstand.

20 I det omfang disse argumenter anfægter Rettens vurdering af de bevisligheder, der var forelagt den, skal de forkastes.

21 Det skal således i denne forbindelse bemærkes, at ifølge artikel 225 EF og artikel 58 i Domstolens statut er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker sagsøgerens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, medmindre en indholdsmæssig urigtighed af dens konstateringer måtte følge af de akter, den har fået forelagt i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder (jf. kendelse af 15.12.2000, sag C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping mod Kommissionen, Sml. I, s. 11657, præmis 73). Derudover har Domstolen principielt ikke kompetence til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund for sin konstatering af, at disse omstændigheder foreligger. Når de bestemmelser og almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrden såvel som de processuelle regler vedrørende fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, er det alene Retten, der har kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (jf. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 66, kendelse af 5.2.1998, sag C-30/96 P, Abello m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 377, præmis 53, og af 25.6.1998, sag C-159/98 P(R), De Nederlandske Antiller mod Rådet, Sml. I, s. 4147, præmis 68).

22 Det første anbringende skal derfor forkastes i sin helhed.

23 Luigi Marcuccio har med det andet anbringende gjort gældende, at den appellerede kendelse er behæftet med en manglende begrundelse. Han har imidlertid blot henvist til de argumenter, han har fremført til støtte for sit første anbringende ved at gøre gældende, at den manglende begrundelse er »en naturlig følge« af dette anbringende.

24 Da det første anbringende er blevet forkastet, følger det nødvendigvis heraf, at det andet anbringende skal forkastes.

25 Appellanten har med det tredje anbringende, som ligeledes består af seks led, gjort gældende, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl, og at den er baseret på en ukorrekt anvendelse og fortolkning af fællesskabsretten. Dels har Retten ifølge Luigi Marcuccio med urette — med henblik på at vurdere, om der foreligger uopsættelighed — undersøgt, om der er årsagsforbindelse mellem den anfægtede afgørelse og hans sygdom. Ifølge appellanten er denne årsagsforbindelse en tilstrækkelig, men ikke nødvendig betingelse for, at der foreligger uopsættelighed. Dels var Retten efter Luigi Marcuccios opfattelse forpligtet til at undersøge, om der forelå andre omstændigheder, som beviser, at der foreligger uopsættelighed. Denne fejl følger af, at Retten har forvekslet begrebet ansvar for Fællesskabet (artikel 288 EF) med uopsættelighedsbegrebet i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler.

26 Med hensyn til anbringendets første led skal det for det første bemærkes, at appellanten ikke med føje kan gøre gældende, at der i den appellerede kendelse er sket en forveksling af betingelserne for at anordne foreløbige forholdsregler og betingelserne for, at Fællesskabet ifalder ansvar i henhold til artikel 288 EF. I en sag om foreløbige forholdsregler med henblik på — som i den foreliggende sag — at opnå udsættelse af gennemførelsen af en retsakt udstedt af en institution, er årsagsforbindelsen mellem den anfægtede retsakt og det påståede tab, en relevant omstændighed, når uopsættelighedsbetingelsen skal undersøges.

Ifølge fast retspraksis kan Fællesskabets retsinstanser således foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen (jf. bl.a. kendelse af 29.1.1997, sag C-393/96 P(R), Antonissen mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 441, præmis 27). Foreløbige forholdsregler, der ikke er i stand til forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som appellanten har påberåbt sig, kan allerede af denne grund ikke være nødvendige i dette øjemed (jf. kendelse af 30.4.1997, sag C-89/97 P(R), Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. I, s. 2327, præmis 44). Det følger heraf, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved — som den skulle — at undersøge, om en anordning af udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse kunne forhindre den påståede skade.

27 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Retten var forpligtet til at undersøge, om der forelå andre omstændigheder, der kunne bevise, at der foreligger uopsættelighed, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten ikke i den appellerede kendelse begrænsede sig til at fastslå, at der ikke forelå en årsagsforbindelse mellem den anfægtede afgørelse og Luigi Marcuccios helbredstilstand. Retten præciserede desuden i præmis 38 i den appellerede kendelse, at »der ikke er holdepunkter for at antage, at sagsøgerens fysiske og psykiske problemer kan undgås, hvis Retten anordner en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse«. Retten har derved på grundlag af samtlige de for Retten foreliggende omstændigheder, vurderet, at disse ikke kunne bevirke, at der forelå den af Luigi Marcuccio påståede uopsættelighed.

28 Denne vurdering, som Retten har foretaget, og hvorefter Luigi Marcuccio ikke i tilstrækkelig grad har påvist, at skaden på hans helbred ville kunne undgås ved en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, kan ikke anfægtes under en appelsag.

29 Med det andet og tredje led af det tredje anbringende har Luigi Marcuccio gjort gældende, at Retten slet ikke har taget hensyn til, at den anfægtede afgørelse er årsag til hans fortsatte sygdom, som endog er forværret. Han har også gjort

gældende, at det ikke kan kræves, at han hævet over enhver tvivl skal bevise, at skaden nødvendigvis ville indtræde, såfremt begæringen om foreløbige forholdsregler ikke blev taget til følge. Det er ifølge Luigi Marcuccio tilstrækkeligt, at han godtgør de faktiske omstændigheder, på baggrund af hvilke det gøres gældende, at en sådan skade er forudseelig, hvilket efter hans opfattelse i denne sag er sket med fremlæggelsen af lægeerklæringen.

30 Denne argumentation svarer i det væsentlige til den, der blev fremført i forbindelse med det første anbringende. Den skal derfor forkastes af de samme grunde som anført i præmis 19-21 i denne kendelse.

31 Luigi Marcuccio har med det fjerde og femte led af det tredje anbringende gjort gældende, at Retten har undladt at undersøge, om den påståede skade kunne forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, og om den var uoprettelig eller vanskelig at genoprette.

32 Det skal hertil blot bemærkes, at Retten ikke har støttet sin begrundelse på, at Luigi Marcuccios psykiske og fysiske helbredstilstand ikke varede ved eller endog var forværret, men den fandt, at en udsættelse af gennemførelsen ikke kunne forhindre den påståede skade. Som følge heraf var Retten hverken forpligtet til at undersøge, om skaden var mere eller mindre forudsigelig, eller om den var oprettelig eller ej.

33 Da Retten i præmis 35 i den appellerede kendelse udtalte, at en afgørelse om overførelse af en tjenestemand til Bruxelles, som forinden er blevet overført til en delegation i et tredjeland, ikke kan udløse en faglig skade, idet en sådan foranstaltning ikke har karakter af en disciplinær foranstaltning, var den heller

ikke forpligtet til at undersøge, om den påståede skade var forudsigelig, eller om den kunne genoprettes.

34 Med det sjette led af det tredje anbringende har Luigi Marcuccio gjort gældende, at Retten med urette har undladt at undersøge, om en øjeblikkelig gennemførelse af den anfægtede afgørelse var uforholdsmæssig i relation til den pågældende institutions interesser.

35 Det skal hertil bemærkes, at dette argument i det væsentlige vedrører en afvejning af appellantens interesse i at opnå en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse og Kommissionens interesse i at fastholde virkningerne af sine retsakter.

36 Da Retten imidlertid ikke fandt det godtgjort, at betingelsen om uopsættelighed var opfyldt, var Retten ikke forpligtet til at foretage en afvejning af de forskellige involverede interesser (jf. i denne retning kendelse af 14.12.1999, sag C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8733, præmis 61).

37 Det følger heraf, at sjette led af det tredje anbringende ikke kan tages til følge, og at anbringendet derfor skal forkastes i sin helhed.

38 Luigi Marcuccio har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten overhovedet ikke har lagt vægt på lægeerklæringen, idet den udtalte, at den anfægtede afgørelse fra begyndelsen var årsag til appellantens sygdom, uagtet at det fremgår af nævnte lægeerklæring, at afgørelsen ikke var årsag til, at hans helbredsproblemer opstod, men derimod til, at de blev forværret.

39 I det omfang appellantens argumentation tilsigter at kritisere Retten for ikke udtrykkeligt at have vurderet et konkret beviselement, skal den forkastes af de i præmis 21 i denne kendelse anførte grunde.

40 For så vidt som Luigi Marcuccio med denne argumentation kritiserer kendelsens begrundelse på dette punkt, skal Domstolen bemærke, at det ikke kan kræves, at Fællesskabets retsinstanser udtrykkeligt besvarer samtlige faktiske eller retlige momenter, som er blevet diskuteret under sagen om foreløbige forholdsregler (jf. kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 58, og kendelsen i sagen Antonissen mod Rådet og Kommissionen, præmis 25). Det er tilstrækkeligt, at de af Retten nedfældede præmisser gyldigt under hensyn til sagens omstændigheder begrunder kendelsen og gør det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol (jf. kendelse af 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 52, og af 10.9.1997, sag C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão mod KHIM, Sml. I, s. 4729, præmis 20, samt kendelsen i sagen De Nederlandske Antiller mod Rådet, præmis 70).

41 Retten har imidlertid i den foreliggende sag klart redegjort for sin vurdering af situationen i præmis 38 i den appellerede kendelse.

42 Det følger heraf, at det fjerde anbringende ikke kan tages til følge.

43 Appellanten har med det femte anbringende kritiseret Retten for at have fordrejet de faktiske omstændigheder såvel som for, at visse af dens bemærkninger er upræcise. Luigi Marcuccio har i særdeleshed anfægtet præmis 29 i den appellerede kendelse, hvori appellantens påstande vedrørende forholdet mellem sit angst-depressive syndrom og begivenhederne angiveligt er blevet forvansket.

Appellanten har endvidere anfægtet kendelsens præmis 39, hvori det efter hans opfattelse med urette fastslås, at virkningen af den begærede udsættelse ville være, at appellanten genplaceres i en faglig situation, som er identisk med den, som er årsag til forværringen af hans helbredstilstand, hvorimod det ifølge Retten er hans tidligere afdelingschefs afgang, der radikalt ville have ændret hans situation.

44 For så vidt angår præmis 29 i den appellerede kendelse skal det bemærkes, at i modsætning til det af appellanten påståede er de af Retten anvendte formuleringer i det væsentlige en gengivelse af dem, som appellanten selv har anvendt i begæringen om foreløbige forholdsregler. Retten kan derfor ikke kritiseres for at have fordrejet sagens faktiske omstændigheder.

45 Med hensyn til kritikken af præmis 39 er det tilstrækkeligt at bemærke, at den vedrører en overflødig bemærkning i den appellerede kendelses begrundelse (jf. præmis 16 ovenfor), således at dette klagepunkt under alle omstændigheder skal forkastes.

46 Appellanten har ligeledes kritiseret Retten for i præmis 4 i den appellerede kendelse at have undladt at nævne en række faktiske omstændigheder, som han herefter gengiver på detaljeret vis, og som ifølge appellanten er afgørende for en korrekt gengivelse af begivenhederne. Den omstændighed, at disse faktiske omstændigheder ikke er nævnt, har efter appellantens opfattelse hindret Retten i at foretage en passende vurdering og kritik af Kommissionens fremgangsmåde.

47 Det skal hertil bemærkes, at Retten ikke er forpligtet til i sin kendelse fuldstændigt at gengive en detaljeret beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder, således som de fremgår af parternes processkrifter.

48 I øvrigt har appellanten ikke bevist, at udeladelsen af visse faktiske omstændigheder i den del af den appellerede kendelse, der omhandler indholdet af tvisten, har medført, at de af Retten foretagne konstateringer er blevet fordrejet. Selv om det blev bevist, at der var tale om en sådan udeladelse, ville dette ikke bevirke, at kendelsen blev ugyldig.

49 Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes.

50 Appellanten har med det sjette anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat lighedsprincippet, i det omfang den i præmis 35 i den appellerede kendelse har støttet sig på kendelserne afsagt af Rettens præsident den 11. april 1995, Gómez de Enterría mod Parlamentet (sag T-82/95 R, Sml.Pers. I-A, s. 91, og II, s. 297), og den 21. maj 2001, Schaefer mod Kommissionen (sag T-52/01 R, Sml.Pers. I-A, s. 115, og II, s. 543), selv om appellantens situation i væsentlig grad adskiller sig fra de i de to ovennævnte sager omhandlede.

51 I denne henseende er det tilstrækkeligt at fastslå, at henvisningerne til de ovennævnte kendelser i sagerne Gómez de Enterría mod Parlamentet og Schaefer mod Kommissionen udelukkende vedrører en konstatering af, at overførelsen af appellanten til Bruxelles ikke udgør en disciplinær foranstaltning, og at en eventuel annullation af den anfægtede afgørelse i forbindelse med et søgsmål til prøvelse af afgørelsen derfor under alle omstændigheder ville gøre det muligt at genoprette den faglige skade, som appellanten hævder at have lidt. Denne begrundelse kan på trods af de faktuelle forskelle mellem appellantens situation og de situationer, som har givet anledning til de to føromtalte sager, overføres til hans situation.

52 Det sjette anbringende skal derfor forkastes.

53 Appellanten har med det syvende anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat hans ret til et godt helbred og hans ret til fysisk og psykisk integritet, idet Retten — på trods af, at appellanten har fremlagt lægeerklæringer, der påviser, at der er en risiko for skade — har afvist at anerkende, at der foreligger en sådan risiko.

54 Dette anbringende tilsigter i realiteten at anfægte Rettens konklusion om, at det ikke er blevet påvist, at en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse kan afhjælpe appellantens helbredsproblemer. Anbringendet skal derfor forkastes af de samme grunde som anført i præmis 21 i denne kendelse.

55 Appellanten har med det sidste anbringende kritiseret Retten for, at den ikke har foretaget en passende vurdering af betingelsen om fumus boni juris, og har i den forbindelse i detaljer gentaget de faktiske og retlige omstændigheder, som blev fremført i den til Retten indleverede stævning.

56 I den forbindelse skal det i overensstemmelse med fast retspraksis bemærkes, at betingelserne for en udsættelse af gennemførelsen er kumulative, således at en begæring om udsættelse ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (jf. kendelsen i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 30, og i sagen DSR-Senator Lines mod Kommissionen, præmis 62, samt kendelse af 23.3.2001, sag C-7/01 P(R), FEG mod Kommissionen, Sml. I, s. 2559, præmis 50).

57 I den foreliggende sag blev begæringen om foreløbige forholdsregler ikke taget til følge, idet betingelsen om uopsætteligheden af de begærede foranstaltninger ikke fandtes at være opfyldt, og Retten afholdt sig fra at undersøge, om betingelsen for anordning af en udsættelse af gennemførelsen forbundet med fumus boni juris var opfyldt.

58 Heraf følger, at i denne appelsag og i overensstemmelse med fast retspraksis kan de anbringender, der drejer sig om, hvorvidt begæringen umiddelbart forekommer berettiget, men som ikke rejser tvivl om, at de begærede forholdsregler ikke er uopsættelige, ikke føre til ophævelse, heller ikke delvis, af den appellerede kendelse (jf. kendelsen i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 31, og kendelse af 15.4.1998, sag C-43/98 P(R), Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 1815, præmis 40). Det ottende anbringende skal derfor forkastes.

59 Det følger af ovenstående, at appellen skal forkastes.

Sagens omkostninger

60 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel, som tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution iværksætter mod denne. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det derfor pålægges ham at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) **Appellen forkastes.**

2) **Luigi Marcuccio betaler appelsagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 12. februar 2003.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident